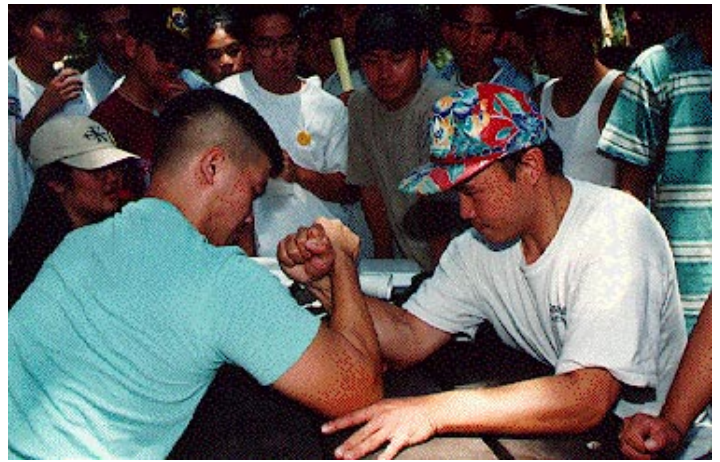
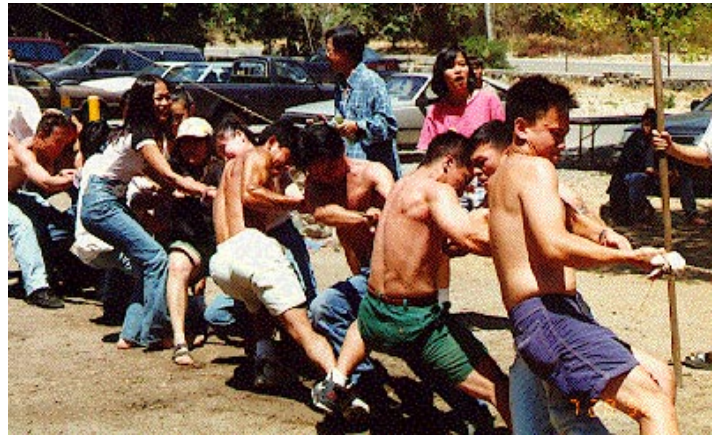

có đến hơn mười đội được thành lập với những tên thật kỳ quái và vui như đội Sinh Viên nghèo, Gà Cồ, Sinh Viên Đói,... Các đội đã được anh Khánh, chủ tịch THSV, liên tục hướng dẫn chơi những trò chơi vòng tròn và tập những bài hát mới. Đến gần trưa thì có anh Đinh Quang Anh Thái của đài Vietnam California Radio đến chung vui cùng trợ sức thêm trong phần ca hát và trò chơi. Các trại sinh đã thật thích thú với những chuyện vui nhộn và cách điều khiển thật tài tình của anh. Sau đó có nhà thơ Hoàng Thượng Dung, bác sĩ Trần Việt Cường, cụ Thái, giáo sư Lê Hồng, cố vấn tổng hội và nhiều vị khách mà bản thân chúng tôi không biết tên đến để cùng vui với anh em sinh viên. Cuộc vui chỉ chấm dứt khi giờ ăn trưa đến.

Sau giờ ăn trưa các trại sinh rất hồ hởi tập nhiều bài hát sinh hoạt mới. Kế đó là cuộc hội thảo phần 1 xoay quanh những vấn đề, ưu tư mà sinh viên đang gặp phải trong trường, ở nhà, ngoài xã hội, trong quan hệ hàng ngày. Phần hội thảo tưởng như khô khan nhưng qua sự điều khiển hướng dẫn khéo léo của chị cựu chủ tịch THSV Thế Thủy đã lôi kéo nhiều bạn trẻ mạnh dạn phát biểu và tất cả mọi trại sinh đều tham dự hăng hái. Nhiều bạn đã nói lên được những nỗi trăn trở bấy lâu nay như xác định mình là ai? Mỹ hay Việt? hay xác định vai trò sinh hoạt cộng đồng của mình, nên hay không nên.

Suộc hội thảo kéo dài đến gần 3 giờ trưa. Sau đó các trại sinh tập trung lại trong đội hình của mình để tham dự trò chơi lớn do anh Võ Thành Đạt “dày công nghiên cứu”. Chặng đầu tiên thật là gian nan cho các trại sinh khi phải gặp “sư tổ” Nguyễn Thái Bảo thuộc nhóm hướng đạo Hùng Vương. Các trại sinh phải giải đáp các mật mã rồi phải quỳ trình tấu sư tổ cho đến khi nào sư tổ cho phép đi mới được đi. Sau đó là những trạm thử thách kế tiếp. Chặng của anh Lâm Huy Vũ thì càng khổ cực hơn khi trại sinh phải leo ngược con dốc giữa trời nắng chang chang. Khi tới đích các trại sinh được cho ngồi cộng phone bill của THSV. Giữa trời nóng bức và phải cộng cái bill dài đằng đẵng đã làm cho một số phải phát cáu nhưng cuối cùng thì cũng vượt qua thôi, đã gọi là trạm thử thách mà. Kế đến trại sinh được đến chặng của “tiên nữ” của anh Đ.Q.A. Thái phụ trách. Anh Thái tướng người cao lớn lại có hàm râu mà khi hóa trang trong váy dài và tank top thì cũng khêu gợi lắm. Nhìn bộ ngực của anh mà nhiều khi cũng phải e thẹn. Ở trạm này các anh chị trong hướng đạo cho các trại sinh bịt đầu bằng bao giấy đi chợ rồi đi vòng vòng các bụi cây để tìm đường ra theo sự hướng dẫn. Trại này không khó mấy nhưng cũng là một thử thách lớn. Sau đó trại sinh đến gặp trạm của “Lão Ông”, rồi lại những thử thách khác nữa và nhất là trại sinh phải hóa trang mặc đồ trong vòng một phút. Các trại sinh túa ra bươi đồng áo quần để tìm cho mình một bộ nào thời trang quá dị nhất. Trạm này là vui nhất vì “mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười” trong những bộ y phục quái dị.

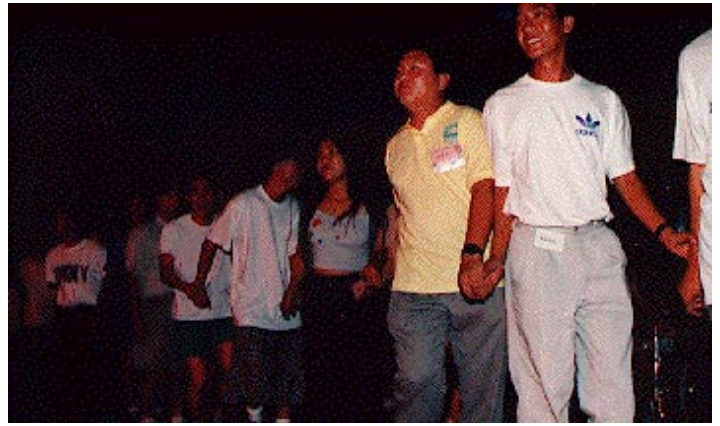

Sau cùng các trại sinh về lại trạm 5 do anh Đạt phụ trách. Tại trạm này anh tập cho các trại sinh nhảy bài nhảy lửa và ôn lại những bài hát mà các trại sinh đã được tập qua mỗi chặng. Đặc biệt các trưởng nhóm được toàn đội hóa trang thành những xác ướp Ai Cập và được khiêng ra để trình diễn cho sư tổ. Các trại sinh tóc tai bơ phờ, người thì giận vì vừa mệt lại vừa thua cuộc về sau, kẻ thì mệt quá không nói cười gì nổi, còn một số trại sinh khác thì tuy mệt nhưng lại rất hăng, reo hò khi biết đội mình đã thắng. Cả đội cùng ôm nhau vui mừng. Sau đó mọi người lại còn được chơi trò chơi ráp chữ mà những người thắng cuộc đã ráp lại thành một hàng chữ mang tên

Sau giờ ăn tối các đội tập hợp nhau lại thành từng nhóm để tập dượt cho chương trình thi đua văn nghệ vào đêm lửa trại sẽ bắt đầu lúc 8 giờ tối. Đi một vòng các nhóm, chúng tôi thấy nhóm thì đang tập nhảy theo nhạc, nhóm thì đang ngồi soạn kịch, nhóm khác thì đang mặc thử áo quần để hóa trang,... Nhóm nào cũng rất háo hức với tiết mục của mình. Đặc biệt nhóm “Nhà Bếp” gồm mấy anh chị em lo phần ẩm thực của trại hè kéo nhau ra một góc tập kịch vui làm cho những người gần đó bỏ lăn ra mà cười.

Khi trời đã chập choạng tối, mọi người được tiếng còi kêu gọi tập hợp lại thành hàng theo đội để chuẩn bị chào đón phút giây linh thiêng nhất của trại hè, đó là lúc rước lửa về cho lửa trại. Sau phần giải thích ý nghĩa quý báu của ngọn lửa của anh Khánh và phần gọi lửa của anh Đạt, một đoàn rước đuốc rầm rập từ xa rước ngọn lửa về. Trong lúc đó tất cả trại sinh cùng ca những bài ca rước lửa. Lời ca càng lớn dần khi những ngọn đuốc càng lại gần. Khi lửa đến, những ngọn lửa này được châm vào đuốc của mười hai đội trưởng. Lần lượt từng đội trưởng sau khi nhận được lửa dẫn toàn đội của mình chạy vòng quanh vòng tròn xung quanh đóng củi giữa vòng. Vòng tròn càng lớn dần khi những đội kế tiếp nối đuôi vào. Khung cảnh thật kích động với những tiếng hú reo mừng lửa càng lúc càng lớn dần, vang động cả núi rừng. Sau khi mọi người đã đứng thành vòng tròn tất cả đuốc của các đội trưởng được dồn lại xung quanh đóng củi lớn giữa vòng. Mọi người nín thở chờ đợi phút giây quan trọng này và rồi lửa đã được châm vào. Ngọn lửa cháy cao ngất trời làm chúng tôi rất bồi hồi. Mọi người cùng nhau nhảy bài “Nhảy Lửa” mà đã được tập hồi chiều. Sau đó các đội thay phiên nhau trình diễn các tiết mục của mình. Những trận cười ra rả và những tràng pháo tay liên tiếp vang lên.

Vòng tròn càng lúc lại càng lớn dần khi có những người mới đến để tham dự đêm lửa trại. Phải có đến hơn 200 người quay quần bên lửa trại và nhiều người đã ngồi lên cả những chiếc xe đậu bên lề, những cái thùng, những chiếc bàn của BTC để quan sát chương trình văn nghệ làm thành một khán đài bất đắc dĩ. Các đội liên tiếp thi thố tài năng

của mình và được BTC cẩn thận chấm giải. Thật khó cho BTC vì tiết mục nào cũng thật là hay và luôn được những tràng vỗ tay không ngừng. Ngoài những tiết mục của các trại sinh, phần văn nghệ còn có phần biểu diễn độc tấu tây ban cầm của nhạc sĩ Nguyễn Đức Đạt, hòa tấu tây bàn cầm và kèn harmonica của anh Michael chủ nhân công ty Water Gourmet bảo trợ nước uống, phần ngâm thơ của chị Nguyễn Dung. Chương trình văn nghệ kéo dài đến tận khuya. Sau đó các bạn trẻ cùng các bậc đàn anh ngồi quây quần bên đống lửa đang tàn dần thảo luận về hiện tình đất nước, mối ưu tư của giới trẻ và những trăn trở mà giới trẻ đang gặp phải. Một số khác kéo về lều và tiếp tục ca hát cho đến gần sáng.

Sáng hôm sau, Chủ Nhật, là một ngày của các trò chơi thi đua. Mọi người tập trung lại thành đội của mình và thi đua với các đội khác. Các trò chơi thật hào hứng nên không mấy người bỏ về như thông lệ. Đến gần trưa mà còn hàng trăm bạn đang hò hét vui đùa. Sau phần trò chơi thì hội thảo phần 2 trở lại. Lần này các bạn xoay quanh những sinh hoạt trẻ và chỗ đứng của giới trẻ Việt. Rất nhiều bạn đã mạnh dạn đứng lên góp ý và có nhiều ý kiến rất hay đã được đưa ra và theo chúng tôi được biết thì những ý kiến này sẽ được THSV đưa vào những đề mục của chương trình hội thảo trong Đại Hội Sinh Viên Toàn Quốc (National Conference) do THSV tổ chức vào tháng Năm năm 1997.

Sau giờ trưa đáng lẽ ra là phần bế mạc nhưng mọi người đều muốn cùng vui tiếp nên cả trại lại tiếp tục lao vào những trò chơi khác như Đấu Giá Trả Đồ (sau khi các bạn nam thế đồ trong trò chơi trước giờ ăn trưa), Thủy Bong Bóng, Kéo Co. Đội kéo co của ban tổ chức với nhiều người to con nhưng có lẽ quá mệt trong mấy ngày liền tổ chức trại đã phải thua cuộc một đội nhỏ hơn và có nhiều nữ hơn và do đó bị cả trại chọc quê cho một phen.

Cuộc vui nào cũng phải có lúc kết. Ban tổ chức lần lượt trao các giải thưởng cho các đội thắng giải, và giải thưởng cũng rất là ngộ nghĩnh như kem và bàn chải đánh răng, núm vú... Sau đó ban tổ chức gửi tặng tất cả trại sinh áo thun kỷ niệm trại hè do chị Vân design thật đẹp. Áo thun màu xanh lá cây với biểu tượng THSV trên ngực và hình con rồng đang phun lửa biểu tượng cho giồng giống Con Rồng Cháu Tiên và ngọn lửa thiêng cùng với những hàng chữ về trại hè ở mặt sau. Ban tổ chức cũng gửi đến trại sinh ấn bản Non Sông mới nhất. Sau phần nghi thức bế mạc các trại sinh kéo nhau ra cổng trại để chụp hình một lần nữa. Có những trại sinh đã thật bịn rịn khi phải chia tay những người bạn mới thật dễ thương. Họ đã chuyển cho nhau cuốn sổ tay trại hè để xin những hàng lưu niệm. Họ đều mong sẽ gặp lại nhau trong những lần sinh hoạt khác của THSV. Riêng chúng tôi xin hẹn gặp các bạn tại Hội Xuân Đình Sứ 1997 do THSV tổ chức, các bạn nhé!

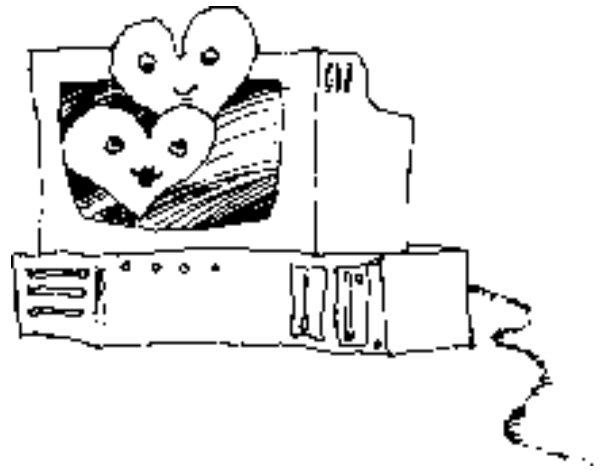
TÌNH THẢO CHƯƠNG VIÊN

Pascal, Cobol, Fortran

*Có languages nào viết cho tình yêu
Có ngôn ngữ nào viết cho tình hận
Ngôn ngữ nào cho thuở tình lận đận
Thuở là sân trường ướt sặc dầm chiêu.
Ta thảo chương viên không rành logic
Tập viết program tình ý học trò
Vào loops thường yêu bốn bề mù mịt
Nên messages tình là những lo âu
Ta viết cho programs ngỡ ý
Ta gửi đến cho em projects hẹn hò
Data đã stored em không process
Ta mỗi mắt chờ tình vẫn quanhi co
Trái tim của em chắc trăm nghìn bits
Nhung chẳng bits nào giữ hộ tình ta
Khi đã in-love ta quờ logic
Mãi mãi chạy vòng không có lối ra
Thấy ta chạy vòng em hơi cảm động
(For just a few micro-seconds)
Em thoáng mắt nhìn cười khi nửa miệng
Rồi thả ta về khi thuốc mênhi mông
Ta: thảo chương viên vốn nghề sinh kế
Nên thích làm thơ hơn thảo chương trình
Nên vẫn mộng mơ khi draws flowcharts
nên programs tình ta vẫn u mê.*

TRẦN ĐÌNH HIỆP

(Trích từ Đặc san Phú Yên xuân Bình Tý)

Đôi:

TÌNH THẢO CHƯƠNG VIÊN

*Tình thảo chương viên em đây chạy mãi
Nhung chạy vòng vòng không đến nơi anh
Chắc có lẽ em đây toan tình lại
Để cho program tình ta chạy thêm nhanh.
Nếu program tình anh vẫn còn mù mịt
Em xin nguyện làm con "chip" cho anh
Để giúp hộ anh thảo một program tình mới
Để program tình anh khởi vòng quanhi
Nhung mong anh hãy đừng mừng vội
Message tình em không chỉ anh thôi
Nhung bits, những bytes, phải cần lựa chọn
Để cho cuộc tình thêm xứng lứa đôi
Trái tim của em chứa làm nghìn bits
Và mỗi một bit là một chàng trai
Nếu lỡ mai này tình có phôi phai
Messages tình em còn đường lưu lại
Program tình thời nay giữa con trai con gái
Ai dám bảo đảm rằng ai khi bị thương
Nên mỗi một khi vào loops yêu đương
Em đây phải duyệt data cho thật kỹ
Tình đã già nua nên không còn mộng mị
Không còn bông bột như thuở tuổi mười lăm
Data tình em không có những thứ xa xăm
Mà phải là một program tình chắc chắn.*

XÍ XỌN (YOU SEE 'EYE)

Giọt Nắng!

TỔ TÂM (MOORPARK COLLEGE)

Tháng Năm âm thầm đến, mang theo những tia nắng vàng óng ả báo hiệu mùa hè sang. Nhìn giọt nắng vàng đậu trên nhành lá, tôi bỗng giật mình: “Sắp đến hè rồi ư? Sắp đến giờ phút tôi phải xếp những tháng ngày học trò để thương và ngôi trường Moorpark College này vào hành trang kỷ niệm rồi ư?” Không gian như chùng xuống. Lặng lẽ nhìn chiếc lá, chơi vơi theo chiều gió, tôi thả hồn mình trở về với những tháng ngày đã qua. Từ một cô bé ở high school lên, tôi nhút nhát dò dẫm bước vào trường college. Ngôi trường rộng lớn quá! Mọi vật đều khác hẳn với ngôi trường high school nằm trên một quả đồi ở một thị trấn nhỏ bé và yên lặng mà tôi

đã trải qua. Trước mắt tôi, trường Moorpark College này rộng lớn vô cùng. Từng dãy phòng nằm riêng biệt trong mỗi khu vực. Vào lớp, tôi ngẩn ngơ nhìn khắp xung quanh, ngẩn ngơ nhìn những người lớn tuổi vẫn ung dung ôm vở đến trường. Hết tiết học, tôi chờ đợi tiếng chuông trường dồn dập đổ. Tôi lằm, làm gì có tiếng chuông reo như ở high school nữa. Tôi chạnh buồn, chạnh nhớ tiếng chuông trường rền đờ, tiếng ồn ào cười giỡn của chúng bạn ở high school trong giờ ăn trưa... Tôi nghĩ vẫn vợ, “Giá như tôi được ở mãi tuổi high school, có lẽ sẽ thích thú vô cùng!”

Ngôi trường mới tôi còn nhiều bỡ ngỡ, xa lạ với thầy cô, bạn bè hay ngay cả lối sinh hoạt. Rồi ngày

tháng trôi qua êm đềm, tôi dần quen với nếp sinh hoạt mới tại ngôi trường mới. Tham gia sinh hoạt vào những “clubs” làm tôi say mê vô cùng và dần quên lãng sự nuối tiếc thời high school đã qua. Nhân ngày hội Đa Văn Hóa ở trường, các nữ sinh viên Việt Nam rủ nhau mặc áo dài đi học để góp phần trình diễn một phần nào nét đẹp văn hóa của dân tộc Việt Nam. Tôi sung sướng vô cùng khi được mặc lại chiếc áo dài mến yêu đến trường tại khung trời hải ngoại. Rồi năm nay, khi nhiều anh chị sinh viên Việt Nam năm trước chuyển trường, tôi và vài người khác trở thành “ma cũ” cùng vài “ma mới” đến gia nhập nhóm sinh viên Việt Nam ở trường. Mùa học cuối cùng ở trường college trước khi chuyển lên hệ thống UC làm tôi bận rộn vô cùng vì học nhiều lớp. Tôi quên bằng ngày Hội Đa Văn Hóa năm nay sắp đến. Một cô bạn cũng sắp chuyển trường nhắc tôi: “TT à, năm nay mình cũng phải làm một cái gì đó để người ta biết được vài nét về Văn Hóa Việt Nam mình đi chứ!” Tôi ôm đầu suy nghĩ. Truyền thống Văn Hóa của mình không thể để vào quên lãng được. Người Việt Nam mình có nhiệm vụ phải giữ gìn những gì mình có và phải phô bày cho những người ở các nước biết những truyền thống Văn Hóa quý báu của mình. Nhưng làm sao bây giờ? Thời gian cận kề quá! Chỉ còn hơn ba tuần lễ là đến ngày hội Văn Hóa rồi. Tôi cùng cô bạn suy nghĩ và quyết định tổ chức một cuộc picnic để tập hợp được đông đủ anh chị em sinh viên Việt Nam lại để bàn chuyện tổ chức cho ngày hội. Những ngày trước picnic, tôi là một tổng đài viên cật lực, làm việc đến 12g khuya vì nhiều người gọi tới hỏi thăm tình hình picnic, và tôi cũng gọi đi hỏi thăm những chị “nội trợ” đã sắm đầy đủ thực phẩm cho cuộc picnic chưa?

Cuộc picnic diễn ra vào một

ngày chủ nhật đẹp trời tại bờ biển Malibu với gần đủ mặt anh chị em sinh viên Việt Nam ở trường. Thú vị làm sao khi đoàn xe chúng tôi khởi hành tại trường với mỗi xe gắn dải băng đỏ trên cần ăng-ten làm cờ hiệu. Chiều hôm trước đã có hai anh làm tiên phong đi dò đường nên hôm nay chúng tôi cứ ung dung phóng xe tới đích. Biển thật đẹp và hùng vĩ mở ra trước mắt chúng tôi một màu xanh thăm thẳm tận chân trời. Biển rì rầm như thăm thì kể chuyện ngàn thu. Những con sóng bạc cuộn cuộn đánh vào bờ, đua nhau liếm lên bãi cát mịn. Chúng tôi xuống xe chuẩn bị mang lều ra cắm thì một cô bạn la lên: “Trời ơi! Nắng chói chang như thế này, không có một bóng cây xung quanh. Bọn mình định đem thân làm BBQ hả?” Vì mãi mê ngắm biển, mãi nghe lời kể chuyện rì rầm của biển khơi, chúng tôi quên nhìn xung quanh. Thì ra không có một bóng cây, chỉ có bãi cỏ xanh mịn màng dưới chân và biển hiền hòa quyến rũ. Chúng tôi nhìn nhau lắc đầu cười vì hai anh chàng đã đi tiên phong dò chỗ vào một buổi hoàng hôn nắng tắt. Chúng tôi lục đục lên xe đi tìm nơi khác để “định cư”.

Đọc bờ biển Malibu, một bãi biển đẹp, mát rượi bóng cây hiện ra mời gọi chúng tôi dừng lại. Sau khi làm một cuộc tiếp viện bao tử bằng món sườn bò nướng, chúng tôi tụ họp quanh hai cây đàn guitar của chị Châu và anh Hiền, chia phe hát đối nhau những bài hát được chuyển lời ngộ nghĩnh khiến những tràng cười giòn như bắp nổ. Một cuộc họp ngắn được thông qua và ý kiến làm hoạt cảnh “Đám cưới trên đường quê” được tán đồng để tham dự vào ngày hội Đa Văn Hóa ở trường. Cuộc picnic thật vui nhộn nhưng phải chấm dứt trước khi mặt trời lặn làm chúng tôi đều nuối tiếc. Tối ấy tôi lại làm tổng đài viên để bắc tiếp những cú

phone. Đây là các bạn đi picnic vừa về, hào hứng quá, mong tôi tổ chức một cuộc picnic khác vào kỳ nghỉ hè. Đó là vài người bạn ở trường khác phàn nàn vì không được rủ đi... Tôi chỉ biết cười trừ.

Trong ngày hội Đa Văn Hóa, tôi mượn được áo dài khăn đóng cho tất cả nam sinh viên Việt Nam trong trường mặc đi học. Nữ sinh chúng tôi vẫn yêu kiều trong tà áo dài thướt tha như năm ngoái. Người ngoại quốc nhìn chúng tôi trầm trồ: “Quốc phục của các bạn đẹp quá!” Hoạt cảnh “Đám cưới trên đường quê” được rất đông người tham dự. Thầy cô và các bạn ngoại quốc của tôi đều có mặt vì người đóng vai “cô dâu con con” ấy chính là tôi. Mới làm cô dâu văn nghệ thôi cũng làm tôi mệt nhừ vì phải thực hiện đủ: “Nhất bái, nhị bái và tam bái”. Bốn anh chị đóng vai hai ông sui bà sui khoái ra trò vì được “cô dâu” “chú rể” cúi đầu lạy. Sau màn “đám cưới,” tôi giúp trường bạn (đến trường tôi tham gia biểu diễn văn nghệ) đóng một vai “bà xã” trong hoạt cảnh “Giăng câu”. Không biết hai anh chàng đóng vai sợ vợ hay quá hay vì tôi và chị bạn đóng vai “bà xã” quá ư dữ dằn làm khán giả vỗ tay cười suốt màn diễn. Hai màn trình diễn của chúng tôi được rất đông khán giả ngưỡng mộ và phóng viên các báo đến chụp hình làm chúng tôi vô cùng hãnh diện. Ngày hội Đa Văn Hóa qua đi nhưng đã để lại trong tôi và tất cả các bạn tôi, những sinh viên Việt Nam, một niềm vui và tự hào rất lớn. Đó là hình dáng chiếc áo dài nam nữ truyền thống của người Việt Nam, những nét đẹp cổ truyền Văn Hóa như “đám cưới” và một nét rất riêng nào đó trong lối sinh hoạt của người dân Việt trong “Giăng Câu”; tất cả vẫn được chúng tôi gìn giữ và phô diễn cùng văn hóa các nước bạn. Vui làm sao khi những người bạn ngoại quốc

khen ngợi: “Các bạn rất giỏi trong việc giữ gìn Văn Hóa của các bạn mặc dầu số lượng người Việt Nam ở đây không nhiều lắm!”

Kỳ thi final không chờ mà tới ngay sau đó. Chúng tôi vui đầu vào sách vở tiếp tục sự nghiệp của người sinh viên. Rồi tháng năm mang mùa hè đến. Hè đến nhẹ nhàng, êm ả như bản nhạc thông reo trong gió chiều diều vơi; nó đã gieo trong tôi một nỗi buồn man mác. Hè đến nhắc nhở tôi đã đến lúc phải từ giã trường lớp, thầy cô, bè bạn và cái tên “cô dâu con con” của các bạn Việt gọi hay “miss dzau” mà các bạn ngoại quốc dành cho tôi. Tôi thương tiếc những chuỗi ngày tôi phải lo lắng từng phút giây để học bài, những chuỗi ngày tôi đã hòa mình vào những sinh hoạt hay những buổi mà tôi và các bạn đã để lại trong lòng người ngoại quốc một nét đẹp đáng yêu của truyền thống Văn Hóa Việt Nam. Mai này lên ngôi trường mới UC Irvine, biết tôi có nghề ngành, lạc lõng như lúc mới ở high school lên college không? Rồi tôi sẽ vui đầu vào sách vở đi tiếp quãng đường sinh viên còn lại. Nơi ấy, biết tôi có được mặc chiếc áo dài thương yêu đến trường học trong ngày hội Đa Văn Hóa như ở Moorpark College không? Tia nắng nhạt nhòa trang vở, lòng tôi ngổn ngang trăm mối lo âu. Lo sẽ bị xa lạ nơi trường mới, bạn mới, bài vở mới hay cả lối sinh hoạt mới. Tôi bỗng nhớ bài thơ “Tự Trường”. “Giờ nao nức của một thời trẻ dại...” của Huy Cận rồi mỉm cười tự an ủi mình: “Trường UC Irvine sẽ là một khung trời mới, rộng hơn, lớn hơn, và ở đó tôi sẽ nhập vào đàn chim đủ màu sắc, sải cánh tìm về đích tương lai. Tôi cũng mơ ước một ngày nào đó sẽ được nhập vào đàn chim én đi dệt mùa xuân tươi đẹp, huy hoàng nơi quê nhà.”

Tố Tâm (Moorpark College)

The Most Beautiful Gift

Phạm Mỹ Phương

(Pacifica High School)

The white snowflakes descended from the gray clouds and rested on the blanket of snow. A draft of wind sent my hair flying, and a crystal clear drop of tear rolled down my soft wet cheek. Although I was still very young, my mother left me; and I realized that I was an orphan. Everyone around me was crying and I suffered in silence. Allowing the tears to flow, I felt my pain soften. Evening enveloped Mother's tomb, the pagoda bell rang sweetly. The day my mother left me was the day that my childhood ended.

For the next few days, I was obligated to pack my belongings and move into an orphanage. I had nowhere else to go to because I did not have any close relatives. I followed the lady from the orphanage to her car. She had a genteel appearance and a reassuring smile on her face.

In my arms rested an old china doll which my mother had given to me. I looked down into the doll's glassy green eyes and her intricate tangles of hair. Although

her lips were rosy red, she wore a sad smile on her face. I named her Lily, that was my mother's name. A teardrop trickled onto her dress as I caressed the soft silk.

"Mommy! Mommy!" cried the little girl. "Look what Grandma gave me!"

"Oh! A rose, sweetie that's beautiful," replied the mother.

I looked up and stared at the little girl who hugged her mother. Today was Mother's Day and it was a Japanese tradition to wear a red or white flower on the pocket of your shirt. If your mother was still alive, you were proud to wear a red flower. If your mother already passed away, you were and orphan and you were to wear a white flower. For fourteen years I had the privilege of wearing a red flower, and I took it for granted. Only after it was too late did I realized my luck. I never knew that on my fifteenth year, the color on my red flower would fade to white.

The car engine stopped and I looked out the win-

dow. There before me stood an old wooden building. The square framed windows were small and broken shutters were hanging from the side. The paint on the wall was chipped off and a black gate stood in front. I got out of the car and followed the lady from the orphanage as she opened the gate. The hinges creaked and thoughts started to swim in my head as I wondered what lay ahead of me.

As we entered the building, a fat lady led me into her office.

“Take a seat honey,” offered the fat lady, “my name is Mrs. Takashi. And you must be,” she rummaged through a pile of papers.

“You must be, Samantha Konata,” I nodded my head.

Afterwards Mrs. Takashi led me down a big hall. I looked at the walls and I saw chunks of paint chipped off. The hall was long and I heard the echo of my own footsteps. My china doll rested in my arms. I caressed her silky outfit and the little patch which my mother had sewn on for her. The little patch...

“Mommy!” cried the little girl. Teardrops rolled down her cheeks. She held out a doll with a torn dress.

“Oh, what’s the matter honey? Did you fall?” asked the mother. She brought her soft hands up and wiped the tears away from the little girl’s face. The little girl sobbed.

“Don’t worry, we’ll get your doll’s dress fixed in no time. Come on, let’s go fix her up!” coaxed the mother. She held out her hands and the child took it.

Once they were inside, the mother began to sew on a little patch that matched with the doll’s dress. The child sat beside her patiently waiting. A while later, the mother handed the doll back to her child. The child rewarded her with a sunny smile and held the doll close to her.

That same doll was resting in my arms as I followed Mrs. Takashi down the hall. My mother was well over 40. She was a widow. I grew up without the love of a father, however, my mother gave me all the love she had. I took it for granted. I am not proud of this and now it is too late to regret my mistakes.

My mother had shoulder length hair which was blended in with strokes of gray hair. Her friendly eyes resembled two precious black pearls; and she always wore a reassuring smile on her face.

“Samantha. Samantha!” cried Mrs. Takashi.

Mrs. Takashi had led me to a room with two rows of beds side by side.

“Now girls, this is Samantha. I want you to show her around and tell her the rules.”

Then Mrs. Takashi left. I looked at the strange faces around me.

“Come on, we’ll show you your bed,” cried a girl about my age.

I followed them over to a small bed with a patch in the sheet. That bed was far different from the one I was used to at home. The one with the soft quilt and fluffy pillows. I took off my coat and followed the girls as they showed me around when all of a sudden, a bell rang and they pulled me to a big room. I recognized it was the dining hall. There were five rows of long tables and they were filled with children.

The girls showed me to a table. There in front of me was a bowl of rice with small pieces of meat and a glass of milk.

“Is this all we get?” I asked.

“Yeah, and you better get used to it because this is all you’re getting!” cried the girl sitting next to me.

I looked around as the children ate the only food they had for dinner. I slowly picked up my bowl and chopsticks. I did not really like this place. That night I laid in my bed looking out the window. I wanted to get adopted soon. But unfortunately, that would take a while and with all the children in the orphanage I started to lose hope.

Just then I heard a muted cry. I walked over to a bed nearby the window; a little girl was crying for her mommy. I knew how she felt as I felt sharp pains as the word “Mother” was uttered. I pulled the little girl close to me and comforted her.

As she rested in my arms, I looked out the window into the black cloak on Mother Sky. Among the dim stars, one shone bright. Whether it was a wishing star

or not, I did not know. I wished anyway. I wished for the happiness of all the little boys and girls inside the orphanage despite the loss of their loved ones.

Thoughts of my own mother drifted back to me and I realized I had lived in a world of tender love for years without even knowing it. I was quite happy there .Only after it was too late did I become aware of it and I learned a valuable lesson.

Mother was a boundless source of love, an inexhaustible treasure. But unfortunately we sometimes forget. That is our misfortune because Mother was the most beautiful gift life offered us.

HAIKU TRIO

A BOOK

*Pages of a book
Open into a journey
Imagination*

BUBBLES

*One, two, four, seven
Each sphere with a rainbow dream
Quickly vanishes*

MORNING DEW

*Pearl of the Orient
Glistening on spine of leaves
Tears in the morning*

THE WIND

Soundlessly passing
Hiding behind silk curtains
Touching rosy cheeks
A little and friendly bow
Invitation to a valse *

A TEA PARTY

The teapot is whistling
The table carefully dressed
Napkins neatly folded
Teacups set out on the table
The cake is baked
The doorbell is ringing
A simple tea party for simple friends.

(*) *valse: French word for a waltz.*

A Night

at the Beach

Vicky Phạm (Pacifica Highschool)

The sky turned dark with twilight. Jake and Summer drove down to the beach on a warm Saturday night. They strolled along the pier as the moon cast a soft glow upon them.

“Isn’t it a beautiful night?” asked Summer as Jake took her hand into his.

“Hum,” was his reply. “Summer, about the dance next Saturday. Bobby and his date wanted me to ask you if it was okay to double date?”

Summer was thinking. Going to the dance with Bobby was about as attractive as snorkeling in a pond of piranhas. The four of them would be squished in Jake’s small sports car.

“... it would be great and...”

“I don’t think we can get into your car without one us getting suffocated,” interrupted Summer.

“You weren’t listening to a word I said,” replied Jake.

“Sure I was listening,” she grinned. “You were saying how wonderful I am and there’s no one you’d rather be with!” cried Summer.

“Was that what I was saying? Funny it didn’t sound like that to me,” said Jake.

“Then you should get your hearing checked!” cried Summer.

“You know, you’re the kind of person who’d give a person dying of thirst, a nice glass of sand!” answered Jake.

Jake wrapped his arms around Summer. They both smiled and looked out at the ocean. Beneath, the quiet lapping of the water could be heard far beyond as it formed waves and crashed against the sandy shore.

Gửi Mùa Hoa Hoàng Diệp

Rồi cũng sẽ qua đi mùa hạ
Sẽ qua đi trưa sớm những vui buồn
Ở bên kia một nghìn cây số lẻ
Đã chắc gì nỗi nhớ dễ nguôi hơn

Xin gửi lại em những mùa hoa hoàng diệp
Như kiều sa màu áo cháy trong chiều
Dải mây vắt ngang khoảng trời cửa lớp
Hy vọng nào ép những tin yêu

Gửi lại em phấp phồng mềm lối sỏi
Ghế đá chờ run rẩy bước ai qua
Gửi lại em đôi mắt buồn biết nói
Dịu dàng hơn cơn mưa đại đầu mùa

Gửi lại em góc giảng đường tĩnh lặng
Chao thân quen nhỏ nhắn dáng ai hiền
Gửi lại em mong manh sợi nắng
Chiều êm đêm chưa nhớ đã rồi quên

Giữ dùm tôi! Giữ dùm tôi, em nhé!
Sẽ là thời kỷ niệm lúc sang mùa
Chỉ một tiếng yêu sao ngại ngừng quá
Để thêm một chiều tàn phượng bông thưa

Đình Tín
(Cal Poly San Luis Obispo)

You And I

*You are the moonlit sky
I am the glowing twilight
Together we will cry
In the midst of the night*

*You are the vast ocean
I am the caressing waves
Together we move in one motion
Against an ever dark grave*

*You are the bleak, blowing wind
I am the breeze, gentle as ever
Together we give from within
You and I together forever.*

BÉ PHƯƠNG

NGÀY CHIẾN THẮNG

*(Thương tặng cho những người đang
chiến đấu cho một ngày trở về không xa)*

Mẹ bao năm chờ đợi
Không một phút thanh thoi
Mong thấy ngày chiến thắng
Đêm cầu khẩn Phật trời

Con Mẹ sẽ trở về
Khắp thành thị thôn quê
Cờ vàng bay phất phới
Thỏa mộng ước lời thề

Quân về trên đường phố
Dựng cờ khắp thủ đô
Người người ra chào đón
Rộn ràng tiếng hoan hô

Ngô Hoàng Việt
San Jose, 08/06/96

Năm Cơn Mưa Hạ

Snowflake

Trời mưa và mưa mãi không ngừng. Những viên nước li ti gõ vào cửa kính tạo một âm thanh rất nhẹ nhàng. Tôi ngồi tựa tay lên cằm bên cánh màn mở rộng để hưởng mãi niềm thích thú nhỏ nhỏ khi nghe tiếng mưa rơi. Có thể hoàng tử bạch mã của tôi cũng sẽ đến đón tôi trong một tiếng nhạc êm dịu và lãng mạn như vậy. Đang mơ mộng thì cái điện thoại quí quái reo um xum.

— Hello! Wrong number! Bye!

— Dạ cảm ơn “bà”.

— Hey! Anh dám kêu Băng băng bà hả? Coi chừng rụng răng đó nghen.

— Băng đang làm gì vậy? Chắc ngồi bên cửa sổ ngắm trời mưa???

— Biết vậy còn gọi người ta chi?

Và anh bỗng cất tiếng hát “Mưa buồn mãi rơi trên biển xưa...”

Giả đồ rầy rà cho vui vậy chứ nói chuyện với Nguyễn thì thật là thú vị. Anh rộng rãi, hiểu ý người và lúc nào cũng đọc được tôi. Chẳng những vậy “hắn” còn được giọng hát trầm ấm trời cho và cái miệng lẻo mép nữa. Nói

chung, cái chi tốt cũng dồn vào anh và tôi sợ. Tôi sợ mỗi lần dạo phố là các cô gái nhìn anh tha thiết. Tôi sợ có ngày hai đứa phải chia tay. Nhưng cái sợ trước mắt là bài thi ngày mai.

Nếu ai nói tôi là thiên tài hay thầy bói thứ xịn thì tôi không dám nhận nhưng đề bài Vật lý đã bị tôi đoán trúng hết. Thật ra, 99% của sự thành công của tôi là từ cô giáo. Cô giáo vừa hiền, vừa đẹp, vừa dạy giỏi, ai mà không khoái học? Cô giáo đã làm Vật lý biến dạng biến hình và tuyệt vời hết chỗ nói. Vì vậy cho nên chưa hết giờ tôi đã làm xong và hí hửng bước ra khi chuông vừa reng. Sân trường vẫn còn ướt sũng nước mưa nên cả bọn phải đứng trong hành lang. Năm người chúng tôi họp lại là những tiếng cười giòn tan không dứt cũng như cơn mưa Việt Nam không ngừng trút nước. Vì vậy cái tên “Năm cơn Mưa Hạ” cũng từ đó mà ra. Đây là Yến với những câu chuyện có tính chất “trình thám,” đó là Nhật thỉnh thoảng cộng thêm vài câu, còn bên kia Phương cười giòn tan, bên đây Thảo mỉm chi, còn tôi?? Đầu hàng

không ý kiến!! Sau những cuộc bàn tán nghịch ngợm đó, ai đi về lớp đó, như vậy không có nghĩa là “hội phụ nữ” đã xong cuộc họp đâu. Còn buổi chiều...

Buổi chiều, năm đứa gặp nhau ở parking lot. Nếu mấy anh chàng không tới đón thì năm đứa thay phiên nhau chở cả bọn tới trường. Lúc ra khỏi trường thì tôi chợt nhớ đến cái đĩa nhạc Nhật đã hứa.

— Nhật! Nhật có đem đĩa nhạc của Air Supply cho Băng không?

— Dĩ nhiên! Trăm sự khanh làm phản thấy mờ!

Tôi vừa định bỏ đĩa nhạc vô máy thì Thảo phản đối và chia ra cái đĩa.

— Thảo muốn nghe đĩa này nè! Nhạc mới nhất của Quách Phú Thành đó.

Yến liền nói:

— Thôi đẹp! Bà nghe Quách Phú Thành rồi anh Long để đâu? Nghe nhạc Ý Lan đi.

Và năm đứa giành giựt nhau, cãi lộn om xòm; sau đó tôi đã mất thăng bằng. Mọi người bị trầy da sứt trán còn Phương đã bị đưa vào cấp cứu. Lúc cả bọn rời bệnh viện Phương vẫn còn bất tỉnh. Chiều hai ngày sau tôi cùng Nguyễn vào bệnh viện. Đầu Phương bị băng trắng thấy mà thương. Bác sĩ bảo không sao. Bọn tôi ra về hứa ngày hôm sau sẽ đến. Trên đường về, Nguyễn chợt hỏi:

— Hôm nay Phương có đỡ hơn hôm trước không?

— Băng không biết. Hai hôm rồi Băng đâu có vô. Băng bận đủ thứ hết, thi tầm lum hết còn sửa nhà nữa.

Tự nhiên anh to tiếng một cách lãng xẹt:

— Anh không ngờ những chuyện như vậy lại quan trọng hơn tình bạn. Không phải tại em bất cẩn làm cổ bị thương sao? Tại sao em ích kỷ quá vậy?

— Em ích kỷ hồi nào?

— Ba mẹ đặt tên em đúng quá mà. Đúng là lòng dạ BĂNG giá.

— Phải! Chỉ có anh mới rộng lượng, giàu tình cảm thôi. Ngừng xe!

Ra khỏi xe, nước mắt tuôn trào, tôi chưa bao giờ thấy anh làm dữ với tôi như vậy. Chạy đi một lúc tôi bước chậm lại và cứ bước và không biết là mình đang đi đâu. Suốt đêm đó tôi trần trọc không ngủ được. Nghĩ lại thì anh cũng có lý. Tôi ích kỷ thật. Nhưng tôi không chấp nhận bị anh dữ dằn như vậy. Sáng hôm sau tôi vào bệnh viện thật sớm. Lên đến phòng thấy Nguyễn đang đút soup cho Phương. Tôi đứng sững lại rồi định quay bước ra. Nhưng Phương đã thấy tôi.

— Cả hai ông bà đều đến sớm hơn gia đình Phương nữa, vinh hạnh quá.

— Thấy Phương khỏe là Băng vui lắm. Băng xin lỗi Phương nha. Vì Băng vô ý mà Phương phải chịu khổ.

— Không sao! “Năm cơn mưa hạ” mà bùng nổ cùng một lúc thì phải có chút sấm sét phải không?

— Thôi Băng về trước nha.

Tôi không muốn ngồi thêm một phút nào cả. Mới 6 giờ sáng mà Nguyễn đã vào đây, anh lo cho Phương quá. Tôi bước nhanh ra.

Anh gọi giật theo:

— Băng! Đợi anh với! Bộ Băng giận anh hả?

— Không dám!

— Nhìn cái mặt bí xì, kỳ quá kìa!

Tôi vẫn theo âm điệu lạnh nhạt mà tiếp tục:

— Anh còn bài học gì thì giảng lên đi, tôi phải đi.

— Đừng có đối xử với anh lạnh nhạt vậy mà!

— Những người “lòng-dạ-băng-giá” đều như vậy hết!

— Băng...

Tôi chạy nhanh ra khỏi bệnh viện và lái xe ra biển. Nhìn mặt biển bao

la tôi lại suy tư. Tôi đã gặp Nguyễn ở bãi biển này. Những ngày tháng đó đẹp biết là bao nhiêu.

*****

Rồi Phương đã bình phục. Bọn tôi chuẩn bị một buổi tiệc trà nho nhỏ để mừng Phương. Nhật nhìn về mặt thiếu não của tôi và bắt đầu điều tra:

— Băng bị đứt dây nói rồi hả?

Yến cộng thêm:

— Phải rồi! Mặt Băng sao buồn hiu vậy?

Thảo chen vào:

— Để Thảo đoán xem. Gây gổ với anh Nguyễn?

— Lo anh Long của Thảo đi kìa! Mấy người mừng Phương về kìa. Còn Băng thì đợi lúc ta thành “Rich and Famous” hãy phỏng vấn. O.K.?

Lúc tan trường về Nhật ra chung với tôi thì gặp Andy đợi nó ở cổng. Hắn ta chơi bóng rổ rất giỏi và học chung trường đại học với Nguyễn.

— Ê Băng! Hot news!

— Chuyện gì?

— Nguyễn mới vừa giúp đội banh của anh thắng trường UCI. Nhưng mà hắn bị gãy tay phải băng bột đó.

— Vậy mà cũng nói là hot news.

Tôi bỏ đi làm Andy chưng hửng thấy mà tội nghiệp. Về nhà, suy nghĩ một lúc tôi quyết định đi thăm Nguyễn. Nghe thấy cũng hơi tội nghiệp. Trên đường tới nhà anh, lòng tự ái đã làm tôi quẹo thẳng ra biển.

Mới vừa tới thì tôi đã thấy Nguyễn từ xa. Cánh tay phải bị băng bột trắng xóa. Anh đang đi với một người con gái. Người đó vượt nhẹ vào cánh tay bị thương của anh. Họ cười vui vẻ. Tôi bỗng có cảm giác người con gái đó rất quen, không ngờ đó là Phương. Đúng là Phương. Khuôn mặt anh cười rạng rỡ và họ có vẻ hạnh phúc lắm. Tôi về nhà thật buồn. Tôi biết trước là ngày này sẽ đến mà tại

sao lại bất ngờ? Tại sao lại hụt hẫng? Tại sao đó lại là một trong những người bạn thân nhất của tôi? Tôi tưởng tượng chắc anh đang kể cho Phương nghe về những huyền thoại, về những ngôi sao đêm, và những chiếc vỏ sò huyền diệu. Nhưng không phải có lần anh đã nói những câu chuyện đó vĩnh viễn chỉ của riêng hai đứa hay sao? Ai mà biết được, vì anh cũng đã nói muôn đời chỉ thương có một mình Băng thôi kia mà!!!

Mấy ngày hôm sau tôi tự nhốt mình trong nhà. Đến chiều thứ bảy, khi cơn buồn sắp giết chết mấy tế bào của tôi thì tôi chợt thấy cần phải sống cho mình và tôi quyết định bowling. Vừa chuẩn bị xong thì tiếng chuông reo vội vã. Thảo, Nhật, Andy, Yến, và Thành đến để chúc mừng sinh nhật tôi. Ngay cả ngày sinh nhật tôi cũng quên mất. Nhỏ Yến la lớn:

— Chúc mừng sinh nhật Băng tròn...

Thành cắt ngang:

— 21 tuổi! Để tôi chôm chĩa một đoạn thơ của Lê Tào nha.

“Ngày mai đây bé tròn hăm mốt tuổi
Dáng đi xưa nhún nhảy chắc tạm
quên!”*

Andy bỗng chen ngang:

— Băng hả? Hồng dấm quên đâu mà ới! Cái bài đó phải đọc khúc sau mới đúng nè.

“Ngày mai đây bé tròn hăm mốt tuổi
Cũng như người tập kể tô môi
Để thiên hạ thấy mình là ‘người lớn’
Và thăm khoe ‘tôi hăm mốt tuổi rồi!’* ”

Thảo nói:

— Phương không tới được nên gửi quà cho Băng nè. Còn “người kia” chưa tới mà không có quà gì hết luôn.

Thành chọc tôi:

— Sao Thảo biết? Người ta hẹn nhau ai mà biết.

Sau đó mọi người ra về. Tôi thầm nghĩ đúng là anh có hẹn một người ra phố. Nhưng người đó đâu phải là tôi.

Tôi đang dọn dẹp thì có điện thoại. Tiếng nói nhẹ nhàng của Phương làm tôi vừa tức mà vừa thương. Sau những ngày suy nghĩ lâu lã, tôi chợt nghĩ ra rằng tình cảm không thể nào bắt buộc được.

— Xin lỗi nghen Băng! Phương có hẹn đột xuất. Mừng sinh nhật Băng!

Phương hẹn với Nguyễn mà còn nói với tôi để làm gì? Không lẽ tình bạn của chúng tôi không đáng để Phương nghĩ tới cảm giác của tôi hay sao? Tôi đã sẵn sàng buông xuôi tất cả vì Nguyễn và Phương. Vậy mà họ...

Bên kia giọng Phương đều đều:

— Băng biết không? Anh Nguyễn bị người ta giành ban đến nỗi gãy tay luôn đó. Anh Nguyễn...

— Phương đừng nhắc tới Nguyễn nữa.

— Sao vậy? Ảnh dặn là đừng cho Băng biết, sợ Băng lo lắng. Băng sướng quá chừng, ai như anh chàng của Phương, nhức đầu sổ mũi là không nhéo om xòm hà.

— “Anh chàng của Phương”?

— Phải. Anh ấy từ bên Úc mới qua chiều nay. Ngày mai sẽ bắt mí với mọi người nha.

— Từ khi nào vậy?

— Gần một năm rồi. Nói ra thế nào cũng bị Băng với Yến chọc chết. Nên Phương dấu luôn. Ngày mai gặp nha. Ngủ ngon.

— Ngủ ngon.

Tôi gác điện thoại... thẫn thờ. Như vậy tôi đã sai? Quan hệ giữa Phương và Nguyễn như thế nào? Chết rồi! Nãy giờ trời mưa mà để xe ở ngoài ướt hết. Tôi lấy vội cây dù, vừa mở cửa thì đã thấy Nguyễn đầu tóc ướt nhem, tay cầm một bó hồng, và một ánh mắt nhìn người ta... thấy ghét!

* Trích từ bài “Sinh Nhật 21” của Lê Tạo.

Cánh Đêm

Cánh chim đơn vội tìm phương ẩn náu
Bóng chiều tà lặng lẽ trốn màn đêm
Xào xạc rơi bao lá úa bên thềm
Vi vút rít gió mùa thu ngoài ngõ
Ánh trăng treo có khi mờ khi tỏ
Tấm trăng vàng, đường nhỏ lạnh bơ vơ
Mãi về khuya càng vắng lặng như tờ
Đêm chìm đắm trong cơn mê huyền ảo.

Trọng Thức
(Fullerton College)
02/10/86

Đời Bướm, Đời Anh

Tặng anh

Ohay con bướm lạ
Chui vào cặp của anh
Đời anh đời cao cả
Đời bướm đời mong manh

Hôm nay anh mở cặp
Bướm vẫn còn y nguyên
Anh bây giờ thôi học
Bướm bây giờ triền miên

Anh cầm con bướm nhỏ
Bỏ vào lòng tay em
Mắt nhìn anh đã ngỏ
— Bướm là của riêng em

Thương con bướm nhỏ nhỏ
Em mang về nâng niu
Nhớ lời anh đã ngỏ
Ánh mắt đầy đêm chiều

Em yêu con bướm lạ
Yêu cuộc đời thè lương
Yêu đời anh cao cả
Một đời vì quê hương

Dạ Lan (UCI)

Thư Tín

Trúc Phương phụ trách

Thưa các bạn,

Vừa qua chúng tôi có nhận được một số đặc san Non Sông do các bạn gửi tặng. Chúng tôi đã phân phối cho hội sinh viên của các trường tại Massachusetts và Connecticut. Ai ai cũng đồng ý rằng đặc san Non Sông có nội dung rất dồi dào và trình bày rất đặc sắc. Chúng tôi rất khâm phục các bạn đã thu xếp thời giờ ngắn ngủi của mình để thực hiện một công trình rất công phu và hữu ích. Chúng tôi rất cảm kích rằng các bạn đã giành thời giờ quý báu của mình để trao tặng chúng tôi món quà vô giá này. Thay mặt các thành viên của Tổng Hội Sinh Viên tại Massachusetts, ban chấp hành xin chân thành cảm ơn lòng ưu ái của các bạn. Chúng tôi hy vọng sẽ có dịp học hỏi thêm từ các bạn trong tương lai.

Ban chấp hành Tổng Hội Sinh Viên Massachusetts

*Mến gửi THSVVN
MASSACHUSETTS!*

NS đã nhận được thư của các bạn vào ngày 13-5-96 vừa qua. NS xin chân thành cảm tạ trước những lời khen tặng của các bạn và luôn mong nhận được những kinh nghiệm quý báu hoặc bài vở cộng tác từ các bạn trong tương lai.

Thân mến.

****

Trần Quang Ân thân! (UC Davis)

NS xin cảm nhận những chân tình từ các bạn. Xin chân thành cảm tạ tất cả các bạn và hy vọng rằng chúng ta sẽ tiếp tục trao đổi thường xuyên hơn trên tất cả mọi phương diện. Chúc các bạn luôn gặt hái được những thành công tốt đẹp nhất. Nội dung và hình thức trình bày rất dễ thương.

Thân ái.

****

Chào anh Trương Xuân Dũng và các bạn Năng Mới mến, (Germany)

Từ một đất nước xa xôi ở tận mãi bên trời Âu thế mà các bạn đã khơi lên được làn “Năng mới” như thế. Thật quý hóa lắm thay. NS xin chuyển lời cảm kích chân tình nhất đến với các bạn vì kể từ nay NS lại có thêm người bạn đồng hành để kế tục những tinh hoa và truyền thống cao đẹp của tiền nhân. Mến chúc tập san của các bạn luôn vững bước để sớm có ngày những làn “Năng mới” xua tan đi những bóng mây mù còn vương đọng trên mảnh đất VN thân yêu chúng ta.

Thân mến.

****

Hi!

Rất cảm ơn NS và anh Nguyễn Quân đã gửi báo đều đến sinh viên tại V.C. NS rất dễ thương và cũng rất là học sinh. Mong NS luôn duy trì những ưu điểm đó. Muốn viết bài gửi NS nhưng nhớ lời thầy bói: “Cô mà viết văn thì thiên hạ đại loạn.” đành xếp bút cho thiên hạ nhờ vậy. Chúc

NS ngày càng có nhiều độc giả.

Nguyễn Tuyết Lê (Camarillo, CA)

Tuyết Lê mến!

Cảm ơn lời khen tặng của bạn đến NS và NS sẽ cố gắng duy trì và phát huy hơn nữa những gì NS đã và đang làm ngõ hầu xứng đáng với những niềm tin yêu của tất cả các bạn. Riêng về việc đóng góp bài vở thì NS mong bạn cứ mạnh dạn lên đi vì biết đâu khi bạn có bài trên NS thì thiên hạ sẽ “đại loạn” thực sự. Điều đó có nghĩa là mọi người sẽ hâm mộ bài viết của bạn để rồi suốt ngày họ chỉ chờ được đọc bài của bạn thì sẽ phiền lắm đó phải không?! Thôi đùa chút cho vui chớ thực ra NS rất cần đến sự đóng góp của bạn. Rất mong bạn vận động thêm các bạn trẻ khác cùng “Trở về với NS” nhé! Chúc bạn luôn thành công trên tất cả mọi lĩnh vực.

****

Các bạn trong ban biên tập Non Sông thân mến!

Tôi vừa nhận được báo các bạn gửi tặng; bài báo trình bày khá đẹp mắt, nội dung khá phong phú. Tôi có đưa cho vài người bạn tôi xem, họ khen hay, nhất là khi họ nhìn bìa sau có hình cô Như Ý, họ đều khen “Hết ý!” Tôi hy vọng sẽ gửi bài cho các bạn trong thời gian tới. Chúc các bạn luôn thành công.

Thân,

Trần Ngọc Lâm (Norway)

Trần Ngọc Lân thân!

Độc được lời khen tặng của bạn thì toàn thể BBT NS cảm thấy “mê” bạn rồi đấy nhé! NS rất tin tưởng là sẽ thu hút được cảm tình của nhiều độc giả hơn nữa nếu như có thêm sự tiếp xúc đều đặn của bạn. Chúc bạn luôn vui khỏe, “như ý” để đóng góp cho đời thêm đẹp “mê ly”!

****

Thân gửi các bạn ở Nguyệt San NS,

Tôi gửi các bạn một bài tùy bút và một bài thơ (của một người bạn). Vì cùng đang chuẩn bị đi dự trại Tây Bắc ở Oregon vào ngày 17 và 18/8/96 nên cũng khá bận rộn. Những sáng tác này chỉ là một chút quà tinh thần của một người bạn phương Bắc gửi cho anh em miền Nam Cali. Chúc các bạn vững tiến. Mong có dịp sinh hoạt chung. Cho gửi lời thăm đặc biệt đến anh Hoài, anh Thái, anh Việt Cường, Khánh, Đạt, Hiệp và các anh em khác. Nếu anh em nào gặp Nguyễn Quốc Lân, cho tôi gửi lời hỏi thăm (vì đã lâu lắm rồi hai anh em không gặp nhau... từ 1979 đến nay).

Thân ái,

Nguyễn Đức Hội (San Jose, CA)

Anh Nguyễn Đức Hội thân mến!

NS xin báo là đã nhận được thư và bài của anh rồi và sẽ sắp xếp để đăng tải sau. Mong rằng mối “tình Bắc, duyên Nam” giữa NS và anh và các anh chị em THSV Bắc California luôn bền vững. Chúc anh luôn thành công.

****

Thưa quý vị Chủ nhiệm,

Liên Hội Cựu Chiến Sĩ Việt Nam Cộng Hòa Nam California (gọi tắt là Liên Hội) trân trọng cảm ơn quý vị đã gửi báo Non Sông, số tháng 6 và 7, 1996 cho chúng tôi. Chúng tôi xin gửi kèm theo đây một chi phiếu gọi là bước đầu ủng hộ quý báo và hy vọng trong tương lai có thể đóng góp một chút bài vở với quý báo về những đề tài liên hệ tới đời lính trước năm 1975.

Kính thư,

Đại Diện Liên Hội Cựu Chiến Sĩ VNCH Nam Cali

Nguyễn Tiến Ích (Anaheim, CA)

Liên Hội kính mến,

Thật vô cùng cảm động khi NS nhận được sự ủng hộ quý báu của quý vị trong Liên Hội. Nghĩa cử cao quý đó là niềm khích lệ và động viên đến tinh thần của toàn thể BBT NS. Hy vọng NS sớm nhận được sự ủng hộ về bài vở thường xuyên của quý Liên Hội để tuổi trẻ hải ngoại có dịp học hỏi và ôn lại những hình ảnh hào hùng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Chúc quý Liên Hội luôn được vững mạnh. Kính.

****

Xin chào các bạn,

Tình cờ qua IRC (Internet Relay Chat), Hoàng Vi Kha gặp gỡ một biên tập viên của Non Sông, và sau đó, (lại tình cờ) một người bạn bên Cali gửi sang cho Vi Kha đặc san Bính Tý. Nhờ hai việc tình cờ này mà Vi Kha biết đến Non Sông và mến phục Non Sông

qua tinh thần làm việc của các bạn...

Ngày hôm nay Vi Kha xin đóng góp bài viết của mình, chỉ với một niềm mong mỏi tha thiết nhất là được cùng các bạn góp phần vào việc hữu ích cho đồng bào và cho non sông Việt Nam của chúng ta.

Mến chúc các bạn luôn vui khỏe, vững bước đưa Non Sông đến những thành công mỹ mãn.

Hoàng Vi Kha (New Jersey)

T.B. Đính kèm dưới đây là vài bài thơ của Vi Kha, nếu như các bạn có cần thêm bài vở và sự phổ biến Non Sông cho vùng New Jersey này, Vi Kha sẽ sẵn sàng...

Bạn Hoàng Vi Kha mến!

NS xin cảm tạ sự ưu ái của bạn đặc biệt dành cho NS. Mong rằng mối giao cảm giữa NS và bạn mỗi ngày thêm thắt chặt. Riêng về việc bài vở và phổ biến NS phát triển rộng hơn nữa thì NS lúc nào cũng cần đến “tấm lòng vàng” của bạn. Chúng tôi sẽ liên lạc thêm với bạn. Chúc nguồn thi hứng của bạn luôn dồi dào, tinh thần luôn vững mạnh, và luôn thành công trong cuộc sống!

****

Nguyễn Kim Dung kính,

NS xin thông báo là đã nhận được 4 quyển sách của tác giả Duyên Anh gửi tặng. BBT NS xin chân thành cảm tạ quý vị và chúc cho Hồn Say Phấn Lạ luôn nhận được sự ủng hộ nồng nhiệt của quý độc giả. Kính.

****

Hãy đón đọc tập san Non Sông số tới *Tạ Ôn Người, Tạ Ôn Đời* phát hành vào cuối tháng 10, 96

Thư Cảm Tạ

Quý thân chủ cùng quý thân hữu của NS thân mến!

Toàn thể BBT NS vô vàn cảm kích trước những sự ủng hộ đặc biệt của quý vị. Những sự ủng hộ cao quý của quý vị sẽ là niềm khích lệ lớn lao nhất đến với NS và cũng chính là nguồn năng lực giúp cho NS tiến triển vững mạnh hơn trên con đường phục vụ cho lý tưởng của quốc gia và dân tộc. NS xin cầu chúc cho quý vị luôn được vạn phúc-vạn lợi, an khang thịnh vượng.

BBT NS chân thành cảm tạ.

TB: Lời cảm tạ của NS đến với quý vị thân chủ đã bảo trợ cho NS cũng đã được phát thanh vào mỗi tối Thứ Bảy trên băng tần Radio 96.7 FM trong chương trình “Về Với Non Sông” lúc 9 PM đến 10 PM của THSVVN Nam Cali. Rất mong quý vị dành chút ít thời gian quý báu để theo dõi và ủng hộ cho chương trình phát thanh này.

Trân trọng cảm tạ.

*****

Giáo Sư Trần Đức Thanh Phong kính!

Toàn thể anh chị em trong BBT Non Sông vô cùng cảm động khi nhận được sự ủng hộ khen ngợi và sự giúp đỡ tài chánh của giáo sư. Đây thể hiện sự quan tâm của lớp đàn anh, đàn cha đi trước với thế hệ trẻ và cũng là món ăn tinh thần để cho ban biên tập tiếp tục làm việc để tờ báo ngày một đẹp hơn và có nội dung phong phú hơn. Anh chị em tại báo Non Sông cũng mong nhận được sự chỉ dạy và những bài viết quý báu của giáo sư.

Trân trọng.

*****

Kính gửi bác Lê Đức Phú. (Cựu Sinh Viên Đại Học Việt Nam)

Chào bác, bác có khỏe không? Các cháu vô cùng vui sướng khi nhận được sự đóng góp ý kiến và bài vở của bác. Các cháu mong rằng sẽ tiếp tục nhận được những sự ủng hộ đó.

Kính.

*****

Nhân đọc được địa chỉ của quý anh chị trên mục giới thiệu của tờ Năng Mới ở Đức. Kính xin quý anh chị vui lòng gửi cho số mới nhất để tìm hiểu thêm

rõ hơn về tờ tạp san Non Sông. Thành thật cảm ơn quý anh chị.

Nguyễn Vinh, Germany

Chúng tôi sẽ gửi đến cho anh tờ Non Sông như anh đã yêu cầu. Mong anh cho biết nhận xét về tờ Non Sông. Nhân tiện nhờ anh phổ biến tờ Non Sông đến các bạn trẻ bên đó dùm. Tiền cước phí cho một năm báo chỉ có \$30. Mong nhận được tin anh.

*****

Bạn Đom Đóm Vàng mến,

Chúng tôi đã nhận được 3 bài thơ của bạn và sẽ lần lượt đăng cho bạn nhé. Mong bạn tiếp tục gửi về những sáng tác mới nhé!

*****

Trả Lời Chung:

Nếu bạn muốn góp phần giúp đỡ trong việc bảo tồn văn hóa Việt, văn chương Việt, hay bạn muốn có cho riêng mình tờ tạp chí Non Sông trẻ trung đầy ắp những bài viết của giới trẻ, cho giới trẻ và được gửi đến tận nhà, bạn có thể giúp một tay bằng cách trở thành độc giả ủng hộ Non Sông. Cám ơn bạn nhiều lắm!

Báo Chí Và Chi Phiếu Nhận Được

Newsletters của Boat People S.O.S. * Việt Magazine #514 * Vietnam Democracy v.5, #6 & #7 * Nguyệt San Nhân Bản của THSVVN-Paris #2, #3 * Bản Tin Người Việt Illinois #165 * Người Dân #69 & #71 * Bản Tin Luật Khoa #1 * Hưng Việt #10 * Giao Điểm #30 * Newsletter của International Convention of VN Buddhists

Trương Lê Mỹ Phương (Lawndale, CA)	\$ 18	Hoàng Trọng Thụy (Garden Grove, CA)	\$ 20
Nguyễn Xuân Quyên (Garden Grove, CA)	\$ 18	Lê Ngọc Tâm (Lexington, KY)	\$ 25
Nguyễn Thanh Tịnh/Oanh Trần (Montclair, CA) ..	\$ 21	ATC Financial Inc. (Westminster, CA)	\$ 30
Nguyễn Tiến Ích (Anaheim, CA)	\$ 20	Video Tek – TV Inc. (Westminster, CA)	\$ 100
Madison High School (San Diego, CA)	\$ 18	Dương Trân (Lakewood, CA)	\$ 18
Thu Ha Beauty Institute (Midway City, CA)	\$ 100	Lương Vũ Uyên (Long Beach, CA)	\$ 18
Phùng Mai Trâm (Coto de Caza, CA)	\$ 20	Lê Tuyết Lan (Norway)	\$ 30

Nhịp Cầu Bạn Trẻ

Quý độc giả cùng các bạn trẻ thân mến! Thế theo lời yêu cầu của đồng đảo bạn trẻ, NS trong số này sẽ có thêm mục "Nhịp Cầu Bạn Trẻ" nhằm tạo điều kiện cho các bạn có cơ hội kết thân, chia sẻ những sở thích, trao đổi những kinh nghiệm về kiến thức, văn hóa v.v... Khi tham gia vào mục này, xin các bạn gửi về NS một đoạn tiểu sử của mình (nhớ kèm theo tên thật, số điện thoại và địa chỉ để Non Sông có thể liên lạc khi cần thiết). Riêng về các bạn nào muốn liên lạc với người đã được đăng tải trên Non Sông thì xin thư về cho Non Sông một phong bì có dán sẵn tem, tên và địa chỉ ghi trên góc trái và cho biết mã số "code number" của người mình muốn liên lạc. Sau đó Non Sông sẽ chuyển những tin tức về bạn đến người bạn đã chọn.

Lưu ý! NS hoàn toàn không chịu trách nhiệm trước bất kỳ hình thức hoặc nội dung nào khi các bạn đã trực tiếp liên lạc riêng với nhau. Đồng thời NS cũng chỉ trích đăng trong giới hạn 25 từ cho mỗi mẫu nhắn tin với nội dung rõ ràng và lịch thiệp mà thôi. Chúc quý bạn sẽ có được những nguồn vui mới! Thân ái.

A00

Tên: Tuấn Phát
Tuổi: Trăng tàn trên hè phố
Sở thích: Âm nhạc, thơ-văn, thể thao.
Mong được kết thân cùng tất cả các bạn cùng sở thích.

A01

Tên: Triều Mai, nữ; Mệnh: thiên hà thủy.
Tuổi: bao năm mùa lá rụng. Vui buồn bất chợt. Hay khóc nhè. Hay ghét... con nai.
Yêu Văn, thơ, họa, thích cảnh thiên nhiên, và có tâm hồn ăn uống.
Ai có cùng sở thích thì xin thư về Non Sông.

A02

Hồng Cao, nam
Tuổi: trên đỉnh mùa đông
Học điện. Sinh viên năm thứ mười
Yêu: văn, thơ, nhạc. Thích phiêu bạt sông hồ... tắm.
Ai thích thì thư về, không thích thì... thôi. Sao cũng được.

A03

Tên: Ariane Phạm
Thích công việc xã hội, sinh hoạt sinh viên, thiên nhiên, dạy học, viết truyện tình, đọc sách, mộng mơ, mắc cỡ, trầm lặng ít nói, đơn giản chất phác.
Xin liên lạc về tòa soạn Non Sông.

A04

Cổ lùn, nam
Tuổi con kên kên
Sở ghét: ngủ, ăn.
Sở thích: uống, chọc người khác khóc.

A05

Tên: Quỳnh Khanh
21 tuổi, học ở UCI, trầm lặng, không có tài về âm nhạc nhưng rất thích thưởng thức, và cũng rất thích đọc sách và nói chuyện thời sự. Mong được kết thân cùng các bạn.

A06

Ngựa hoang, nam
Tuổi: đã buồn (không phải Tuổi Đá Buồn)
Sở thích: vẽ, computer graphic và thích cười khi có người khóc.
Sở ghét: nhạc buồn, tình buồn.
Ai thích khóc xin thư về. Thích cười cũng gửi được luôn.

A07

Tên: Ái My
Vui tính, thích âm nhạc và thể thao muốn tìm người bạn cùng sở thích, ai mến xin liên lạc về với báo Non Sông.

A08

Tên: Tứ Lưu Linh, nam
Tuổi: Hăm hờ xuống đời.
Sở thích: Ăn uống, đập...đàn
Ai muốn ... bọm thì kết bạn với tui. Ai không muốn thì tui...

1997 **ÁO TRẮNG** CALENDAR features VIETNAMESE, US & CANADA DATES AND HOLIDAYS

Produced, Photography, and Designed by HOÀI NAM, PO Box 583231, Minneapolis, MN 55458, USA

Mọi liên lạc: Hoài Nam (North) 612.321.9621 / Tổng Hội Sinh Viên VN Nam Cali (Southwest) 714.893.3139 / Thắng Trần (Northeast) 860.561.4932

Retail Price: \$6.00 Plus \$1.50 Shipping & Handling - Có giá đặt biệt cho các hội đoàn. Xin liên lạc về Hoài Nam để biết thêm chi tiết.